

Dosarul nr. 3ra-1495/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (L. Holevițcaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Panov, M. Anton, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Paraschiv Andrei,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv
Andrei împotriva Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea
datoriilor din facturile de plată și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins
apelul declarat de către Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 02 februarie 2018
a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani

c o n s t a t ă:

La data de 04 iulie 2017, Paraschiv Andrei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea datoriilor din facturile de plată
și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că conform facturii nr. 8512493 din 15
mai 2017 pârâta a dispus încasarea din contul său sumei de 147,04 lei pentru volum de
apă rece consumat în mărime de 16 m³ și 128,66 de lei pentru volumul de apă caldă
consumat în mărime de 14 m³, pentru perioada 01 martie 2017 – 30 aprilie 2017, în total
275,70 de lei.

A susținut că pârâta neîntemeiat i-a înaintat spre plată factura respectivă, deoarece
pentru luna martie 2017 a achitat pe deplin costul apei consumate, fapt ce se confirmă
prin factura de plată nr. 136098655 eliberat de ÎM „Infocom”.

A menționat că în luna aprilie 2017 a consumat 4 m³ de apă rece și 7 m³ de apă
caldă, în total 11 m³ în sumă de 101,09 lei (11 m³ × 9,19 lei tariful), respectiv diferența în
sumă de 174,61 de lei i-a fost înaintată spre achitare de către SA „Apă-Canal Chișinău”,
ilegal și neîntemeiat.

La 18 mai 2017, s-a adresat pârâtei cu cererea prealabilă nr. 2070518-2748,
solicitînd anularea facturii de plată nr. 8512493 din 15 mai 2017 în partea ce ține de
volumul de apă consumat în luna aprilie 2017, însă prin răspunsul nr. 1200/7847 din 16
iunie 2017, i s-a refuzat din motiv că potrivit informației ÎM „Infocom” datoria restantă

pentru locul de consum din str. A. Russo, 18/1, ap. 27, mun. Chișinău, constituie suma de 2.137,95 de lei, care a fost inclusă în factura respectivă.

Astfel, a cerut Paraschiv Andrei admiterea acțiunii, anularea în parte a facturii de plată nr. 8512493 din 15 mai 2017 eliberată de SA „Apă-Canal Chișinău” pentru perioada martie – aprilie 2017, cu excluderea sumei de 110,28 de lei pentru volumul de apă rece consumat în mărime de 12 m³ și 64,33 de lei pentru volumul de apă caldă consumat în mărime de 7 m³, în total 174,61 de lei, precum și încasarea din contul pârâtei în beneficiul său sumei de 1.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

La data de 04 septembrie 2017, Paraschiv Andrei a mai depus o cerere de chemare în judecată împotriva SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea datoriilor din facturile de plată și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că conform facturii nr. 8515138 din 14 iunie 2017, pârâta SA „Apă-Canal Chișinău” i-a înaintat spre plată suma de 2.193,99 de lei cu titlu de datorie pentru perioada precedentă pentru consumul apei, adică cu 56,04 lei mai mult față de factura nr. 136098655 eliberată de ÎM „Infocom” pentru luna martie 2017.

A declarat că la 13 iulie 2017, conform facturii de plată nr. 8596078, pârâta i-a înaintat spre plată suma de 2.232,85 de lei cu titlu de datorie, adică cu 38,86 de lei mai mult față de factura din luna iunie 2017.

A susținut că la data de 21 iulie 2017 s-a adresat pârâtei cu cererea prealabilă nr. 20170721-4388, solicitând anularea datoriilor pe lunile iunie-iulie 2017 în sumă de 94,90 de lei. Concomitent, precizând că datoria inclusă de ÎM „Infocom” în factura de plată în mărime de 2.137,95 de lei, nu o recunoaște.

Prin răspunsul nr. 1200/12467 din 17 august 2017 a SA „Apă-Canal Chișinău”, cererea a fost respinsă din motiv că la momentul deschiderii contului personal – 01 martie 2017, datoria pentru serviciile furnizate anterior a constituit suma de 2.137,95 de lei, facturată de către ÎM „Infocom” în temeiul informației oferite de APLP nr. 54/167.

Suplimentar, i s-a comunicat că evidența consumului de apă potabilă și menajeră furnizată locatarilor apartamentelor din blocul locativ din str. XXXXX, era ținută de către gestionarul fondului de locuințe vizat supra, iar sumele înaintate spre plată, conform mediei de consum, au fost revizuite, și actualmente calculul volumului apei consumate s-a efectuat în baza indicilor de pe contoarele dânsului.

Însă, cu toate acestea, conform datelor din factura nr. 8680078 din 11 august 2017, datoria în sumă de 2.232,85 de lei până în prezent, fără careva modificări, figurează, nici suma de 94,90 de lei, care a fost inclusă în suma de bază a datoriilor, nu a fost anulată (revizuită).

Astfel, a cerut Paraschiv Andrei admiterea acțiunii, anularea (excluderea) datoriilor din facturile de plată nr. 8515138 din 14 iunie 2017 și nr. 8596078 din 13 iulie 2017 în sumă de 38,86 de lei și 56,04 lei, în total 94,90 de lei, precum și încasarea sumei de 1.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin încheierea din 16 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, au fost conexe într-un singur proces civil cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Paraschiv Andrei împotriva SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea datoriilor din facturile de plată și repararea prejudiciului moral (dos. nr. 12-3-60450-06092017) cu cauza civilă la acțiunea lui Paraschiv Andrei împotriva SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea datoriilor din facturile de plată și repararea prejudiciului moral (dos. nr. 12-3-46529-06072017).

Prin hotărârea din 02 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, ambele acțiuni civile depuse de către Paraschiv Andrei au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 02 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

Referitor la prima acțiune ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile prin faptul că Paraschiv Andrei locuiește pe adresaXXXXX, la care îi sunt furnizate și prestate servicii de apă potabilă și apă menajeră de către SA „Apă-Canal Chișinău”.

Au stabilit instanțele de judecată ierarhic inferioare că prin factura de plată AP nr. 8512493 din 15 mai 2017 a fost înaintat spre plată reclamantului Paraschiv Andrei un volum de 16 m³ de apă rece (8 m³ pentru luna martie și 8 m³ pentru luna aprilie) și 14 m³ de apă caldă pentru perioada 01 martie 2014 – 30 aprilie 2017. Perioada respectivă fiind atât de mare, deoarece SA „Apă-Canal Chișinău”, pentru a nu dubla facturile, a introdus în această factură de plată volumul de apă pentru luna martie, date ce au fost preluate de la ÎM „Infocom”, care la acel moment nu erau achitate, precum și volum de apă pentru următoarea perioadă.

Au remarcat instanțele de judecată că potrivit facturii pentru luna martie 2017, reclamantului i s-a înaintat spre plată volumul de apă potabilă în mărime de 8,2986 m³ dintre care Paraschiv Andrei a achitat 6,0 m³, iar restul volumului de apă de 2,2986 m³ a fost exclus din această factură prin hotărârea din 02 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani.

Au concluzionat instanțele de judecată că în prezentul proces nu sunt în drept să se expună în privința legalității și temeiniciei datelor privind consumul de apă rece pentru luna martie 2017, deoarece acestea au constituit deja obiect de examinare în altă cauză civilă, iar celelalte 8 m³ de apă rece consumată pentru luna aprilie 2017, au fost calculate în baza de consum mediu, dat fiind faptul că reclamantul Paraschiv Andrei nu a prezentat la timp pârâtei datele de la contor.

Ulterior, după prezentarea datelor, SA „Apă-Canal Chișinău” a făcut recalcularea celor 8 m³ de apă rece, fapt ce rezultă din factura seria AP nr. 8596078 din 13 iulie 2017, în care este indicat recalculul cu suma de 73,52 de lei.

Au reținut instanțele de judecată ierarhic inferioare că, analizând factura de plată pentru luna martie 2017, Paraschiv Andrei a achitat volumul de apă facturat în mărime de 7 m³, fără a înainta careva obiecții, iar ceilalți 7 m³, au fost calculați în baza de consum mediu, dat fiind faptul că reclamantul nu a prezentat datele de la contoare.

Au considerat instanțele de judecată că pârâta SA „Apă-Canal Chișinău” întemeiat nu a recalculat volumul de apă caldă consumată de către Paraschiv Andrei, deoarece în luna imediat următoare, reclamantul a prezentat datele care cuprindeau deja aceste volume, nefiind astfel necesară recalcularea lor.

În ce privește a doua acțiune, instanțele de judecată au reținut că datoria lui Paraschiv Andrei, ce se regăsește în factura de plată pentru luna martie 2017, este în mărime de 2.137,95 de lei, în luna iunie aceasta ajungând până la 2.193,99 de lei, iar în luna iulie – 2.232,85 de lei.

Au menționat instanțele de judecată că majorarea cuantumului datoriei în aceste două facturi de plată – nr. 8515138 din 14 iunie 2017 și nr. 8596078 din 13 iulie 2017, a fost justificată, deoarece reclamantul nu a achitat integral facturile pentru lunile mai și iunie 2017, din care considerente în acestea au fost incluse suplimentar datoriile în

mărime de 38,86 de lei și respectiv de 56,04 lei, sume ce nu au fost achitate de către Paraschiv Andrei în lunile precedente.

La data de 05 septembrie 2018, Paraschiv Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 02 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cu remiterea cauzei spre rejudecare în prima instanță.

În susținerea recursului a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, apreciind arbitrar probelor din dosar, precum și cu interpretarea și aplicarea eronată a legii materiale și încălcarea normelor de drept procedural.

La data de 10 octombrie 2018, în adresa SA „Apă-Canal Chișinău” a fost expediată copia recursului declarat de către Paraschiv Andrei, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 29 octombrie 2018, SA „Apă-Canal Chișinău” a depus referință, solicitând respingerea recursului declarat de către Paraschiv Andrei, cu menținerea deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 02 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

De asemenea, a indicat intimata că argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile și obiecțiile din referința depusă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Paraschiv Andrei este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Instanța de recurs reține că din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa lui Paraschiv Andrei 24 iulie 2018 (f.d. 121), însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurent.

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 05 septembrie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Paraschiv Andrei, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea sa de apel, precum și explicațiilor date de către recurent în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 84, 97-99, 108).

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererile de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Paraschiv Andrei nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurente cu soluția dată de instanțele de judecată ierarhic inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza *Doorson vs. Olanda*, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Paraschiv Andrei nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Paraschiv Andrei a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicții (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” vs. *Franța*, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher vs. Cehia*, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că atât prima instanță, cât și instanța de apel au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Paraschiv Andrei împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Paraschiv Andrei împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv Andrei împotriva Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea datoriilor din facturile de plată și repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișcă-Doneva

Nina Vascan